

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

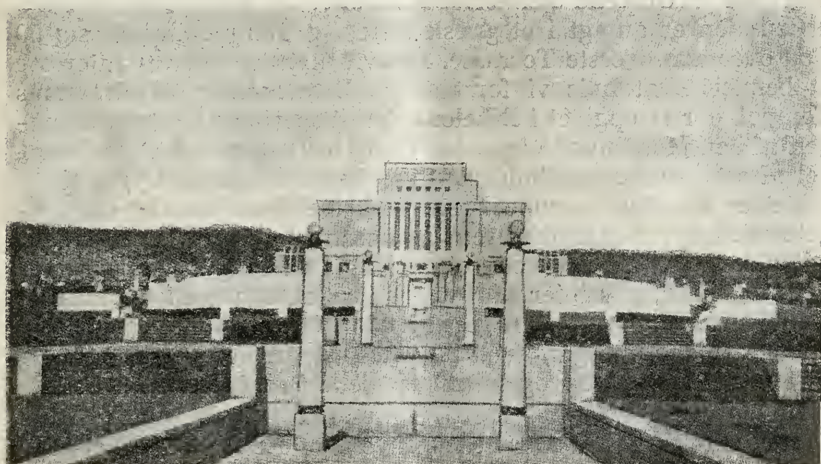
HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1920 | 69. AARGANG

TEMPLET PAA HAWAI.

(Frit efter Juvenil Instructor.)

Paa en Hoj med vid Udsigt over det mægtige Ocean omgivet af frodige, tropiske Plantevækster og med takkede Bjerge i Bag-

TEMPLET PAA HAWAI.

grunden ligger det nye Tempel paa Hawai i saa smukke Omgivelser, at man vanskeligt vil kunde finde dem smukkere paa denne vor Jord.

Templet ligger paa Vindsiden af Øen, en Omstændighed vel værd at lægge Mærke til, thi Landet paa Vindsiden maatte, i

Modsætning til Landet paa Læsiden, erobres ved af Menneskenes Klogt, Flid og Udholdenhed, ligesom Landet i Utah maatte fravristes den golde, ubeboelige, ode Ørken. Det er lykkedes de trofaste Hellige paa Hawai ved Missionærernes dygtige Hjælp og under Ledelse af Missionspræsidenten at udfore dette Arbejde.

Paa Landets nuværende Udviklingstrin og nuværende hoje Kultur vilde der ikke fordres nogen særlig Opfindsomhed til at vælge denne Plads til Templet, men i den Tilstand, hvorunder Landet henlaa tidligere, krævedes der profetisk Forudseenhed til at forudsige den nuværende Udvikling og dromme om de Forhold, som nu er en Kendsgerning.

Det var et helt Problem at bestemme det Materiale, hvoraf Templet skulde bygges, thi skont Landet er hojligt begunstiget i andre Henseender, mangler det næsten helt Byggematerialer. Man vidste dog, at den vulkanske Lava, som man havde let Adgang til, kunde knuses og stobes til en Masse, der var tilfredsstillende fast, og man bestemte derfor tilsidst at opfore hele Bygningen, ogsaa Gulve og Lofter, af Cement afstivet med Staal i alle Retninger. Bygningen er derfor een uhyre kunstig Sten, afpudset paa Overfladen med pneumatiske Stenhuggeredskaber, saa den er hvid som Sne.

Det Træ, man har anvendt til Bygningen, har vokset paa Øen og kappes med Mahogni i Haardhed og Skonhed, og næsten alle Gulvene er dækket af Tæpper, kun i Baptisteriet og nogle andre Værelser er Gulvene dækket af Marmor.

Grunden er anlagt i et græsk Kors, og Templet hæver sig 50 Fod over den overste Terrasse. Det vil maaske være af Interesse at bemærke, at hvis vi forstaar de Dimensioner af Salomons Tempel, der er opgivet i Bibelen, rigtigt og rigtig forstaar Længden af den Maalénhed, man den Gang brugte, er dette nye Tempel af samme Rumindhold som hin beromte gamle Bygning.

Det er umuligt i denne korte Beskrivelse at omtale alle Enkelthederne ved Arkitekturen, men saavel i Ydre som i Indre udtrykker Bygningen ved Symboler sin hellige Bestemmelse. Rene og kraftige Linier har været Maalet, saa med en eller to Undtagelser er Bygningen ganske uden Ornamenter og arkitektoniske Udsmykninger, dens Skonhed beror paa en omhyggelig tilrettelagt Grundplan og smukt afvejede Proportioner.

Dr. John A. Widtsoe, som i Sommeren 1916 besogte Hawai-Øerne, skrev samme Aar i »Improvement Era« en Artikel med Overskrift: »Templet paa Hawai, vidunderlig Opfyldelse af Profeti«. I denne Artikel fortæller han, at da Templet var under Opførelse, blev Præsident Wolley, som havde den overste Ledelse af Arbejdet, bedt om at holde en Tale om »Templet« og blev under denne Tale ledet til at henfore til en Prædiken, Præsident Brigham Young holdt den 6te April 1853, da Grundstenen blev nedlagt til Templet i Salt Lake City. I denne Tale oplyste

Brigham Young, at han havde set Salt Lake Tempel i et Syn, og at han derfor nojagtig vidste, hvordan Bygningen vilde blive, naar den blev færdig, og at den vilde faa seks Taarne, og han forudsagde tillige, at den Tid vil komme, da der vil blive bygget Templer med eet Taarn i Midten og med Haver og Fiskedamme paa Taget. »Men vi vil ikke faa dem at se her for Øjeblikket«. Dr. Widtsoe oplyser, at det nye Tempels Arkitektur passer med enestaaende Nojagtighed til Præsident Youngs Forudsigelse, at en, som havde set Templet, netop vilde antages at omtale det, som Præsident Young omtalte det Tempel, han havde set i sit Syn, thi det overste Værelse i Templet er nojagtig over Midten af Bygningen og danner et afstumpet Taarn, og det er ojensynligt Arkitektens Plan, at en Del af det flade Tag skal beplantes med Lovværk, da Beholderne til Jorden blev stobt som Dele af Bygningen.

Den overste Del af Templet var oprindelig bestemt til at bære nogle isolerede Skulpturfriser i Hautrelief, men ved Leo og Avard Fairbanks forenede Arbejde blev disse udviklet til at danne fire sammenhængende Friser — en paa hver af Bygningens Sider —, der skildrer de mest fremtrædende Begivenheder i de vigtigste Uddelinger. Den særdeles smukke Dobefont og Okserne, der bærer den, danner i dette Tempel et sammenhængende hele med Bygningen og er tegnet af Bygningens Arkitekter, men modelerede — med stor kunstnerisk Dygtighed — af Mr. Avard Fairbanks, som ogsaa overvaagede deres Udforelse i den kunstige Sten.

I Baptisteriets Sojlehal findes der syv smaa Tavler, malet af Mr. A. B. Wright, som her paa original Maade illustrerer Evangeliets forste Principper og Ordinancer gennem historiske Begivenheder fra Bibelen og Mormons Bog.

De store Vægmalerier i de Værelser, hvor Ordinancerne udfores, er tre Utah-Kunstneres Værk, nemlig L. A. Ramsey, A. B. Wright og Le Conte Stewart. De sidste tilsaa ogsaa det almindelige dekorative Arbejde gennem hele Bygningen.

Under Opforelsen af denne Bygning havde man bestandig det Maal for Øje at skabe en Bygning saa stærk og holdbar, som menneskelig Dygtighed kunde gore den, og af den rene og simple Skonhed, der skyldes gode Proportioner mere end Ornamenter og Udsmykninger, og Templet staar der i Dag som et haandgribeligt Tegn paa de Helliges Tro og Hengivenhed, som bebor disse Øer.

TALE AF PRÆSIDENT GRANT.

Siden jeg sidst havde Lejlighed til at modes med de Hellige her, har jeg haft den Fornojelse at holde Mode i Independece, i Brooklyn, i New York, i Washington og i Toronto, og mellem

Moderne i Brooklyn og Washington havde jeg Lejlighed til at tale i 40 Minutter i et overfyldt Lunch-Værelse. Jeg havde ogsaa den Fornojelse at besoge Coneord Lexinton og havde ventet at kunne have holdt et Mode i Chicago paa Vejen hjem, men modtog et Telegram, der underrettede mig om, at vi kunde sikre os Overfart til Hawai, og jeg maatte derfor slaa denne Tanke ud af Hovedet. Jeg besogte Detroit, den vidunderlige By, hvor Ford i sin store Fabrik laver, jeg tror tre Tusinde Automobiler om Dagen og beskæftiger omkring 55,000 Mand.

Næste Sondag tilbragte vi i Toget paa Vej fra Chicago til Salt Lake, næste Sondag paa Det stille Hav og næste Sondag i Honolulo, hvor Ældste Stephen L. Richards, Arthur Winther og jeg talte til de Hellige, og Brodrene Lund, Clawson og Nibly talte til de Hellige i Laie. Næstfolgende Torsdag havde jeg den Fornojelse at være til Mode i Handelsklubben i Honolulu, hvor den Aftens mest fremtrædende Taler var Lojtnant Heinrick, en amerikansk Flyver, en Helt, som blev skudt sonder og sammen i Frankrig og aldrig vil blive i Stand til at flyve mere. Han vendte paa det samme Skib som vi sammen med sin Brud tilbage til Hawai. Jeg talte nogle faa Ord med, gjorde de gode Folk paa Hawai opmærksom paa, at de Sidste Dages Hellige havde rodt Blod i deres Aarer, at de var loyale og tro Amerikanere, at de havde gjort deres Del og mere end det i at yde Mænd til Hæren og Penge til vore Indsamlinger til Rode Kors og til alle patriotiske Øjemed, og sagde, at i nogle Henseender havde Krigen været en stor Velsignelse for de Sidste Dages Hellige, da den havde givet alle Indbyggerne i vort Land Kundskab om vort Folks Patriotisme og Loyalitet, og stemplede de Mennesker som Lognere, der havde paastaaet, at vi ikke var virkelig loyale Amerikanere.

Da jeg i Boston efter Opfordring skulde til at holde en Tale om »Mormonerne«, og hvad de havde udfort, gik jeg forst til Biblioteket og laante »Skikkelser fra Fortiden« af Josiah Quiucy — den forste Borgmester, tror jeg, i den store By Boston. Jeg læste den store Skribents Indtryk af Joseph Smith, og det synes, at Josiah Quincy og John Quincy Adams har besogt Profeten i Nauvoo 43 Dage for hans Martyrdod. I sin Bog fortæller Quincy om alle de fremtrædende Mænd, han har modt: Washington, Adams, Lafayette og mange andre, og han fortæller, hvad han mener om Profeten Joseph Smith, og nogle af hans Udtalelser er alt andet end Komplimenter, men der findes nogle meget vidunderlige Ting i denne Artikel om vor elskede Profet, om den Mand, som under Guds ledende Haand var det Redskab, der igen gav til Jorden den sande Vej til Liv og Frelse; bl. a. skriver Quincy:

»Det er paa ingen Maade umuligt, at en eller anden fremtidig Lærebog til Brug for endnu ufodte Generationer kan komme til at indeholde et Sporgsmaal som dette: Hvilken historisk Ame-

rikaner fra det nittende Aarhundrede har udovet den mægtigste Indflydelse paa sine Medmenneskers Skæbne? Og det er paa ingen Maade umuligt, at Svaret paa dette Sporgsmaal vil blive Joseph Smith, Mormonprofeten. Og Svaret, absurd som det uden Tvivl vil synes for de fleste nulevende Mennesker, vil maaske være en selvindlysende Kendsgerning for deres Efterkommere. Historien er rig paa Overraskelser og Paradokser, lige saa mærkelige som denne. Den Mand, der har grundlagt en Religion i vor Tid med dens fri Diskussion, og som paa denne Dag antages af hundreder af Tusinde som en direkte Udsending fra den Hojeste — en saadan mærkelig Mand kan man ikke gore sig færdig med ved at tildænge ham med usmagelige Tilnavne. Fanatiker, Bedrager, Charlatan *kan* han have været, men disse haarde Udtryk yder ingen Losning til det Problem, han stiller os. Der lever og dor Fanatikere og Bedragere hver Dag, og deres Minde dor med dem, men den vidunderlige Indflydelse, som denne Grundlægger af en Religion udovede og stadig udover, viser os ham, ikke som en Slyngel, der skal stemples som Forbryder, men som et Fænomen, der venter paa Forklaring.« Og han fortsætter med at fortælle sin Samtale med Profeten angaaende Slavesporgsmaalet. Joseph Smith fordomte Slaveri og anbefalede, at Statens Jord blev solgt, og Pengene brugt til at frikobe Slaverne for, ligesom England havde gjort. Mr. Quincy sagde, at Ralph Waldo Emerson blev berommet som en stor Statsmand og for at være foran sin Tid, da han gjorde sig til Talsmand for det samme elleve Aar senere, da Himlen var fuld af Krigsskyer paa Grund af nævnte Sporgsmaal. Mr. Quincy siger: »Hvis denne tilbagetrukne*) Lærde var forud for sin Tid, da han forfægtede denne Anvendelse af Offentlighedens Ejendom i 1855, hvad skal vi saa sige om**) den politiske og religiose Leder, som havde vedkendt sig den samme Mening paa Tryk saavel som i Tale i 1844?« Han siger endvidere: »En Mand af smukt Ydre, vilde den forbigaaende uvilkaarlig have tænkt, naar han modte den mærkværdige Person, som har formet Tusinder af sine samtidiges Folelser. Men Smith var mere end dette, og man kunde ikke andet end fole, at Dygtighed og Handlekraft var en Del af denne djærve Mands Natur. Jeg har allerede nævnt hans Lighed med Elisha R. Rotter fra Rhode Island, hvem jeg modte i Washington i 1826. Af alle de Mænd, jeg har modt, synes disse to mest fyldt med hin overlegen Kraft, der leder de svagere Sjæle, der ser hen til dem for Vejledning.«

Idet han slutter sin Artikel, skriver han:

»Fodt i den dybeste Fattigdom uden boglig Lærdom og med det simpleste af alle menneskelige Navne var han, da han var 39 Aar, en Magt paa Jorden. I hele Smiths talrige Familie har

---

*) Emerson.

**) Joseph Smith.

ingen saaledes vundet Menneskenes Hjerter og formet Menneskenes Liv som denne Joseph. Hans Indflydelse, enten den er god eller ond, eksisterer endnu den Dag i Dag, og Enden er ikke endda. Jeg har forsogt at beskrive Enkelthederne ved mit Besog hos Mormonprofeten saa nojagtigt som muligt. Hvis Læseren ikke akkurat ved, paa hvilken Plads han skal anbringe Joseph Smith, kan jeg ikke hjælpe ham i hans Vanskelighed, jeg staar selv hjælpelos overfor Gaaden.«

Mr. Quincy sporger: »Hvad skal jeg sige om den politiske og religiose Leder, som gjorde sig til Talsmand for, at man skulde frikobe Slaverne, elleve Aar for Ralph Waldo Emerson, den store Statsmand foreslog det samme?« — Vi skal i Sandhed sige, at han var inspireret af den levende Gud, og at den Almægtige gav dette store Land — et Land, der er udvalgt frem for alle andre Lande, som det findes skrevet i Mormons Bog, et Land, til hvilket den Almægtige forte Havanesernes og Indianernes Forfædre — gav ved sin Profet denne Nation Lejlighed til at undgaa den forfærdelige Broderkamp mellem Norden og Syden.

I Overmorgen vil det være Joseph Smiths Fodselsdag. Det Tempel, der blev rejst i Kirtland, i de Helliges Fattigdom, og det andet Tempel, der blev rejst i Nauvoo, og som blev fuldendt efter, at Profeten og Partiarken var myrdet, og Folket vidste, at saa snart det var fuldendt, og de havde modtaget deres Velsignelser deri, vilde det og deres elskede By blive forladt. Templerne paa denne Plads og Templerne i Manti, St. George og Logan, det, som er indviet paa Hawai, og det, som snart vil blive indviet i Kanada, staar alle som Monumenter, der viser for hele Verden den Tro, Kundskab, Inetlligens og Inspiration, Gud har givet De Sidste Dages Hellige, og vidner, at den Mand, gennem hvem denne Kirke blev oprettet, i Sandhed var den levende Guds Profet, det er et Vidnesbyrd i Sten, det er et Vidnesbyrd i Arbejde, ikke Idealer alene, men Arbejde i Fattigdom, Arbejde under Modgang, og Opforelsen af denne Bygning paa Hawai er intet i Sammenligning med Arbejdet paa Templerne i Nauvoo og Kirtland, heller ikke var vore Bestræbelser for at rejse dette store Tempel , som det tog 40 Aar at bygge, noget i Sammenligning med de store Anstrengelser, der udfoldedes af de Mænd, der stod ved Siden af Profeten Joseph, Mænd som John Taylor, der skrev den vidunderlige Salme: »Seeren, som vi netop har hort«, og hvori han udtrykker sin Kærlighed til Profeten.

Enhver, som kendte Profeten, holdt af ham. Enhver trofast Sidste Dages Hellig, som kendte ham, har vidnet, at han i Ordets fulde Betydning var en Mand, som inspirerede enhver sand Sidste Dages Helligs Hjerte, naar de talte med ham, at han var netop, hvad han gjorde Krav paa at være, i fuldeste Betydning var Guds Talsmand, det var ikke nogen ringe Ting, at en Mand som Quincy, der kendte alle de store Mænd i Landet i dets tidligste Dage, sagde, at af alle de Mænd, han nogensinde havde

modt, var Joseph Smith en af de to, som for ham syntes mest velsignet med den kongelige Dygtighed at kunne lede som med guddommelig Ret.

Efter at have overværet et Mode i Handelsklubben, fulgte Modet næste Torsdag, Taksigelsesdagen, og det var den storste og herligste Taksigelse i mit Liv, thi paa den Dag holdt vi vor forste Gudstjeneste i Templet paa Hawai og indviede Bygningen. Grunden var allerede blevet indviet for tre Aar siden af vor afholdte, nu afdode Profet Joseph F. Smith paa Brigham Youngs Fodselsdag. Vi modtog i fuldeste Betydning en rig Fylde af Guds Aand ved denne Lejlighed.

Jeg erkender med al Ydmyghed og Taknemmelighed til Gud Inspireringen af hans Aand, da jeg dikterede den Bon, som jeg opsendte ved Indvielsen. Jeg foler dybest i mit Hjerte og bærer Vidnesbyrd om, at den Bon blev skrevet med mere end den naturlige Evne, som jeg besidder.

Næste Dag havde vi to herlige Moder, og den folgende Dag opdagede vi ved at tælle efter, at det ikke var nodvendigt at holde to Moder til, hvorfor vi kun holdt Konferencemode og om Sondagen yderligere to Indvielsesmoder. Ved disse fem Gudstjenester havde alle de Sidste Dages Hellige, som onskede det, Lejlighed til at være til Stede, og ved hvert eneste af disse Moder blev den Helligaand udgydt i rigt Maal.

Herren velsignede de Mænd og Kvinder, som bar Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Arbejde og om de Velsignelser, der kommer til dem, for hvem der bliver udfort Arbejde i vore Templer. Disse fem Moder paa Hawai var i Sandhed noget, der aldrig vil glemmes. Vi folte os tilskyndet til at bære Vidnesbyrd om, at den levende Guds Aand var med os, og at endnu et Tempel for den levende Gud var blevet antaget ved hans Helligaands Inspiration, hans Helligaand, der var udgydt saa rigt over os gennem de fem forskellige Sammenkomster, vi afholdt derovre.

Det var i Sandhed en Kilde til den dybeste Beklagelse hos alle som een, at vi ikke havde Præsident Joseph F. Smith med os, som i femten Aars Alderen rejste til disse Øer og arbejdede saa trofast, ivrigt og dygtigt i fem lange Aar med at forkynde Evangeliet og bringe mange Sjæle til Kundskab om Sandheden. Han vendte tilbage dertil mange Gange siden. Han arbejdede med alle de Evner, hans store Aand besad, og man kan sige, at han og afdode Præsident George Q. Cannon var Fædre til Missionen paa Hawai.

Det var en Kilde til den dybeste Sorg og Beklagelse hos een og hver af os, at han ikke kunde være sammen med os, men vi folte i vore Hjerter, at han *var* til Stede; vi folte, at han glædede sig med os over den Forlosning, som nu kunde bringes til saa mange Tusinder af Lehis Sonner og Dotre, som var dode uden at kende Jesu Kristi Evangelium.

(Fortsættes Side 62.)

JESUS AF NAZARETH.

—

Det er ikke vor Mening i denne Artikel at skrive om Jesus af Nazareth som Verdens Frelser, thi Guddommen, som blev aabenbaret i ham, er saa betydningsfuld og herlig, at vi ikke tilfulde forstaar den.

Vi vil kun fremstille ham som en Mand og som vor Broder, omendskont han var mere ædel og mere begavet end nogen af os. Desuagtet var han modtagelig for de forskellige Indtryk, saasom Glæde, Sorg, Vrede og Medlidenhed, men dog begavet med overlegne aandelige Evner for intellektuel Udvikling og i Besiddelse af fuldstændig Frimodighed til at vælge sin egen Livsvandring. Hans Legeme var dog udsat for og underkastet de samme Love som alle andre dodelige.

Vi læser med stor Interesse, hvad Evangelisten beretter om hans Fodsel, da han blev introduceret til den ulærde Verden ved Englenes Sang til Hyrderne paa Bethlehems gronne Marker og til den lærde Verden ved den ukendte Stjerne, som kun de vise Mænd fra Østen opdagede og forstod.

Da disse Astronomer kom til de Lærde i Jerusalem, sagde de: »Vi har set hans Stjerne i Østen, og vi er komne for at tilbede ham.«

Vi skal ikke videre opholde os ved disse Begivenheder, men betragte ham som en Dreng, der tilbragte sine Ungdomsaar i Nazareth og dets Omegn. Der er et Ordsprog, som siger: »Af Drengen udvikles den tilkommende Mand.«

Saaledes maa Jesus have været lige saa forskellig fra andre Drenge i sin Ungdom, som han i Manddomsalderen udmærkede sig fra andre Mænd.

De enestaaende Begivenheder og himmelske Tilkendegivelser ved hans Fodsel maa uden Tvivl have inspireret hans Tankegang og Forstandsevner, hvilket aabenbaredes i hans Sporgsmaal og Svar, da han som en tolv Aars Dreng diskuterede de paa den Tid mest brændende Sporgsmaal med de Lovkyndige i Jerusalems Tempel.

En saadan Yngling kunde umuligt finde sig tilfreds i Selskab med sine Barndomsvenner, hvorfor vi med god Grund kan slutte, at han sogte hen til de romantiske Bjerge og Hoje, hvorpaa Palæstina er saa rig, og der i Ensomhed vandrede omkring og betragtede Naturens Skonhed og Ynde, og muligvis var Markens duftende Blomster, de snebedækte Bjergtoppe og de under Himmelhvælvingen svævende Skyer de Midler, der forte hans Tanker udenfor Grænserne af hans lille Fodeland, samt de funklende Stjerne paa Firmamentet i den stille Nat, der bragte ham saa at sige Hilsener fra andre Verdener.

Vi har ingen paalidelige Beretninger om hans Liv og Virksomhed fra det tolvte til det tredivte Aar, men dog finder vi

ham ved denne Tid som en uddannet Mand med fuld Bevidsthed om sine indre Kræfter, samt den Mission han var anbetroet til at udføre, og de Genvordigheder, der skulde møde ham paa hans Vej. Han havde lært i Løbet af disse atten Aar, at hvilken som helst Vej han end skulde vandre, saa skulde han gaa alene, ja aldeles alene, ikke en Gang forstaaet af sin egen Moder og langt mindre forstaaet eller skattet af sit Folk, ja uden nogen anden Bistand end den, som han forventede fra sin himmelske Fader.

Paa denne Tid havde han ikke alene opdaget sine overordentlige Evner, men ogsaa Hensigten i hvilken de var givet.

Da han tilsidst ved gradvis Udvikling var kommen til denne Forstaaelse af sin Mission, fremstiller han sig for Johannes den Døber for at »fuldkomne al Retfærdighed« —, nemlig at blive døbt og adlyde den Lov, som Gud har indført som en absolut Betingelse, nemlig »uden at nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige«. Han vidste, at han ligesom alle andre maatte adlyde denne Lov for at blive berettiget til Udførelsen af sin Mission.

Umiddelbart efter, at han var døbt af Johannes, aabnede Himlen sig, og Gud for første Gang tilkendegav for Johannes og andre, at Jesus var hans elskelige Søn, i hvilken han havde Velbehag.

Udrustet formedelst denne hellige Handling finder vi ham ved Begyndelsen af den Mission, som han havde paataget sig at udføre, længe førend Jordens Grundvold blev lagt, og i hvilken maaske ikke alene denne Verden, men utallige andre Verdener var interesseret og saa hen til for Saliggørelse.

I denne Hensigt var disse hans mirakuløse Egenskaber, der en Gang slumrede, givne og ham alene anbetroet.

Han vidste, at dersom han vilde vælge og søge denne Verdens Fordele, saa besad han de Egenskaber, der udfordredes til at gøre sig Naturens Elementer underdanige, og som en Følge vilde Salomons Herlighed og Rigdom i Sammenligning blive betragtet som en Ubetydelighed.

Han forstod ogsaa, at dersom Verdens Anseelse havde været hans højeste Maal, saa vilde han med Lethed have kunnet erhvervet sig den, idet han i Indflydelse og Veltalenhed langt overgik de verdensberømte Talere Demostenes og Cicero. Som Filosof vilde han have sat Nutidens Teorier og Opdagelser aldeles i Skyggen, og man vilde næppe mere tænke paa Aristoteles i den videnskabelige Verden.

Hvis han havde higet efter at blive kendt og hædret som den mest fremragende Statsmand i Raadet eller Hærfører paa Slagmarken, saa vilde Cæsars Berømmelse kommet til at staa i Skyggen for denne Nazaræer.

Her finder vi den ene Vej, som stod aaben for ham med alle sine Tillokkelser, men der var ogsaa en anden Vej, hvilken var

bestroet med de skarpeste Torne og uden nogen Bekvemmelighed, dog vælger han denne af Grunde, som kun han selv kendte, hvilket bevises af hans egne Ord, idet han siger: »Rævene have Huler, og Himmelens Fugle have Reder, men Menneskenes Son har intet at hælde sit Hoved til«. Han vidste, at han maatte vadre denne Vej alene, og saaledes udsætter han sig for Had, Ringeagt, Bespottelse, Forfolgelse, og tilsidst ser han Korset hæve sig for at modtage ham paa Golgatha.

Han stod ved Skællet af de to Veje, paa den ene Side verdslig Ære, Rang og Yndest med alle dermed forbundne Tillokkelser, medens den anden Vej, som var ham udpeget fra Evigheden, indbod ham at vandre paa den. Man kan tænke sig at dette Sporgsmaal opstod hos ham, om han kunde betro sig til dette alvorlige Foretagende uden at forfejle Maalet. Naar en Lokomotivforer tager Ledelsen af et Jernbanetog, saa giver han Maskinen en alvorlig Undersogelse og Prove, thi derpaa beror hans egen saavel som andres Sikkerhed. Saaledes provede Verdens Frelser sig selv, idet han i fyrretyve Dage udsatte sig for de alvorligste Prover og Fristelser uden at nyde nogen Forfriskninger, som folgeligt forogede hans Tillid til sig selv.

Paa denne Maade bereder han sig for sit ansvarsfulde Embede og udvikler sine Kræfter, saa at han med fuld Fortrostning ofrede sig selv til hele Menneskeslægtens Frelse og sin himmelske Faders Ære.

Vi skal ikke hentyde til hans Mirakler eller Prædikener enkeltvis, men kun paapege nogle Begivenheder, som illustrerer hans urokkelige Trofasthed til den Gerning, han havde indviet sig.

I Valget af sine Apostler viser han ikke alene sin grundige Bedommelse af den menneskelige Natur, men ogsaa at han nod guddommelig Bistand. Det har været en Gaade til den kristne Verdens Teologer, som vilde have foretrukket saadanne Mænd, som var bekendt for deres Lærdom og Taledygtighed, satte i denne hoje Stilling. Vor Frelser udvalgte kun dem, som var villige til at folge hans Eksempel, og kun med en Undtagelse finder vi, at han afveg fra denne Regel, thi ligesom han selv var ogsaa de kendt og udvalgt til dette Arbejde.

I omtrent tre og et halvt Aar arbejdede han med samt underviste sine Disciple i alt henhorende til deres Embede og Evangeliets Forkyndelse, og forst efter Forklarelsen paa Bjerget forkynder han dem om sin Lidelse og Dod i Jerusalem. Det fremgaar ogsaa, at foruden meget andet af Vigtighed, som foregik, medens Fdelseren var paa Bjerget med Moses og Elias, at ogsaa Planen, der indeholdt alle Enkeltheder vedrorende det store Forsoningsoffer, blev vedtaget til Fuldbyrdelse. Dette især forsogte han at indprente sine Disciple fra denne Tid af for derved at styrke deres Tro, saa at de kunde bistaa, naar Uvejret brod los. Saaledes sender han to af dem til Staden og giver en omstænde-

lig Beskrivelse af, hvad som skulde indtræffe, idet han siger: »I skulde finde en Aseninde bunden og et Fol hos hende, løser dem og forer dem til mig«. For ligesom paany at indprente denne Undervisning paa deres Hukommelse, sender han dem nogle Dage efter i et lignende Ærinde og siger: »I skulde finde en Mand med en Krukke i sin Haand, i hvis Hus I skulde berede Paaskelammet for mig og eder«.

Disse Enkeltheder vilde i sig selv ikke være meget betydningsfulde, hvis de ikke var Beviser for en velberegnet Plan, som han altid fulgte uden at afvige hverken til hojre eller venstre, men derimod Skridt for Skridt bevægede sig fremad med Blikket vendt mod Jerusalem for der at imodegaa den sidste afgorende Kamp med Dodens og Helvedes Magter.

Her moder vi en anden Personlighed, som ved sin Opforsel og de Bevæggrunde, der ledede ham samt disses sorgelige Udfald, er værd at betragte, da han danner en fuld Modsætning til Jesu ophojede Karakter og Vandel. Vi hentyder til Judas Iskariot, der solgte Herren og Mesteren for tredive Solvpenge.

Judas Iskariot kunde ikke se i Messias noget mere omfattende eller betydningsfuldt end Genoprettelsen af Davids faldne Trone og Jodernes Befrielse fra det romerske Aag og saaledes Grundlæggeren af et Rige med Jerusalem som Hovedstad og Joderne som det regerende Folk eller Nation, han misbilligede derfor den Fremgangsmaade, som Jesus i den sidste Tid havde brugt, medens Farer omsluttede ham fra alle Sider. Judas onskede derfor at komme til en Afgorelse og se Begivenhedernes Gang paaskyndet og Jesus drevet til en saadan Yderlighed, at han maatte bruge sine guddommelige Kræfter til at frigore sig og fuldende den Triumf, som han under saa tvetydige Omstændigheder havde begyndt ved Indtoget i Jerusalem under Mængdens Bifald og Hossianna-Raab. Judas modtog den ubetydelige Sum, som betaltes for Tilvejebringelsen af en undvegen Slave, mere som en midlertidig Tilfredsstillelse af sin Pengebegærlighed end af nogen anden Grund. Hans Formaal var uden Tvivl at opnaa politisk Indflydelse og blive begunstiget med en hoj Stilling i Riget — om muligt ved lovlige, men hvis ikke, da ved hvilket som helst Middel. Da hans Planer mislykkedes, var der for ham ikke noget mere at leve for, som kunde tilfredsstille hans Egennytte, hvorfor han med Ringeagt kastede de 30 Sølvpenge fra sig og gik hen og hængte sig selv og blev Fortabelsens Son, idet han havde forraadt Guds Son.

Saaledes nærmer Jesus sig Fuldendelsen af det Værk, som han begyndte ved Jordans Bredder, og de sidste Sorgescener viste sig i Gethsemane Have. — Hin Nats blodige Sved i et uskyldigt Menneskes Kamp under Indtrykket af Dodsangsten paa Grund af de frygtelige Pinsler, der forestod ham — Skrækken for en saadan Død. — Alt dette bringer Jesus nærmere til os, thi hvad vi end maatte blive udsat for at lide af Prover og

Genvordigheder, saa ved vi nu, at Jesus har Medlidenhed med os, efterdi han selv har gennemgaaet alle mulige Sjælelidelser i Gethsemane Have i langt højere Grad, end noget Menneske kunde udholde, og at ogsaa Trostens Engel vil blive sendt til os ligesom til ham.

Denne store Kamp og Sejr bragte ham hans aandelige Triumf. Se med hvilken majestætisk Ro han møder de Skriftkloges Lejesvende, der var udsendt for at gribe ham, se med hvilken Bestemthed han vidner for Kaiphas om sin guddommelige Mission som Verdens Frelser; han møder de paatrængende Spørgsmaal, som Pontius Pilatus giver ham, med guddommelig Aabenbarelse; han holder sig for god til at besvare de Spørgsmaal, som den lastefulde Herodes stiller til ham; han taler Trostens og Medlidenhedens Ord til Jerusalems grædende Kvinder, der følger ham til Golgatha, hans Ord gav Haab og Fortrøstning til den døende Røver paa Korset, han mindes med Kærlighed og Ømhed sin Moder og elskede Disciple i Dødstimen. Det var ikke Fortvivlelsens Udraab, der gav sig tilkende i de tit misforstaaede Ord: »Eli, Eli, Sabachtanu«, men med hvilken vidunderlig Følelse af Glæde maa han ikke have udraabt: »Det er fuldbragt!«

ÆLDSTE HANS J. CHRISTIANSENS HJEMKOMST.

Det var med Glæde, vi læste i »Bikuben« om Broder Christiansens Ankomst til sit Hjem i Saltsøstaden, samt om den hjertelige Velkomst, som han modtog af sine Venner i Utahs skønne Hovedstad. Tillige var det os en stor Glæde at erfare, at han er blevet beskikket til at arbejde i Salt Lake Tempel.

Det er en Kaldelse, som Br. Christiansen uden Tvivl har modtaget med Glæde og Tilfredshed, idet vi ved, at han af sin hele Sjæl er interesseret i Forløsningens store Plan, hvilken omfatter Frelse og Ophøjelse baade for Levende og Døde. Vi ønsker ham hermed til Lykke med Arbejdet, idet vi haaber, at han stedse maa være i Besiddelse af et godt Helbred, og at han maa nyde alle de Glæder og Velsignelser, der er lovet de trofaste Hellige.

Broder Christiansens mange Venner her i Norden vil glæde sig ved at høre, at han har modtaget dette betydningsfulde Kald som en Anerkendelse for hans Nidkærhed i Evangeliets Tjeneste.

Vi mindes de mange Afskedsfester, der blev afholdt som en Paaskønnelse af den Kærlighed, Br. Christiansen udviste mod alle, han kom i Berøring med her i hans elskede og smukke Fødeland samt gamle Norge, som tolkede Søskendes Kærlighed,

Sympati og Agtelse. Vi havde det Privilegium at overvære nogle af disse Sammenkomster, og disse var præget af Afskedens Vemod, baade i Taler og i Sang, og vi kan i Sandhed sige med Poeten: »Det var vemodigt at skilles ad for dem, som gerne vil sammen være.«

Vi synes ligesom at kunne høre Broder Christiansens klangfulde og bevægede Stemme synge maaske for sidste Gang her i Norden:

»To Drosler sad paa Bogekvist,
To gode Venner var de vist.
En fløj mod Øst og en mod Vest,
Den Stund den var en Sorgens Fest.«

Ja nu er Broder Christiansen hjemme i vort fælles, skønne Bjergland, og tilbage har han kun de skønne Minder om sit uforglemmelige Fødeland og de mange Venner. Han befinder sig nu i det Afsnit af Livet, hvor Skyggerne bliver lange i Aftensolens gyldne Skær, da den neddalende Sol nærmer sig Horisonten.

Dog er vi forvisset om, at hans Tanker mange Gange flyver til hans Vennekreds her i Norden, til hvilken der knytter sig saa mange kære Minder, som Fremtiden ikke kan udslette, og Broder Christiansen synger sikkert ofte:

»Jeg glemmer aldrig Danmarks Bøgeskove,
Dets grønne Eng og blomsterklædte Vang,
De tusind Snekker og den sølvblaa Vove,
Der frydede min Sjæl saa mangen Gang.
Men mest af alt, som Danmark har i Gemme,
Er dyrebart for mig mit Vennetal;
Gud signe dem, jeg aldrig kan dem glemme,
Men hvor jeg færdes, jeg dem mindes skal.«

Vi vil til Slut citere følgende fra »Bikuben«:

Fødselsdag.

Den 9. Januar var det Br. Hans J. Christiansens 72-aarige Fødselsdag. I denne Anledning overraskedes Br. C. om Aftenen i sin Søns Hjem af en talrig Skare af Venner, som ønskede at vise deres Opmærksomhed mod ham. Henad Nitiden kaldtes de tilstedeværende til Orden, og under Ledelse af Br. H. P. Folkersen udførtes et Program, bestaaende af Taler og Sang.

Der aabnedes med Sang, Bøn af Ældste Edw. Stromness, hvorefter en anden Sang blev afsungen. Broder Folkersen bød Velkommen og gav Ordet til Præsident Anthon H. Lund, der i korte Træk omtalte Broder Christiansens Liv og Virke fra han indkom i Kirken. Taleren havde været nøje bekendt med ham hele Tiden siden. Sagde, at Br. Christiansen havde været paa

Mission i 16 Aar, hvoraf den sidste var paa omtrent 6 Aar, og at han havde været over det atlantiske Ocean 13 Gange. Præsidentskabet har været tilfreds med hans Arbejde og har bestemt at beskikke Broder Christiansen til fremtidigt Missionsarbejde i Salt Lake Tempel, hvor det haabes, at han formedelst sit venlige Væsen vil gøre god Fyldest. Ønskede hermed Br. C. til Lykke i Anledning af Fødselsdagen.

Dernæst talte Historieskriver Andrew Jenson, Solo af Hyrum Christiansen, Tale af Ældste Martin Christophersen, Ældste Joseph Kjær. Sangene »Kobenhavn« og »Aarhus«.blev afsunget af Ældste Adam L. Petersen assisteret af Mrs. Alvin Olsen. Tale af Ældste F. F. Samuelsen. Alle Talerne dvælede ved tidligere Erindringer, knyttede til Br. Christiansens Liv.

Programmet fortsatte med: Saxophone Solo af Br. Dan. Janson. Sang: Alvin Olsen assisteret af Mrs. Alvin Olsen. Sang: Einar Petersen assisteret af Miss Ida Petersen.

Foruden de nævnte var yderligere et stort Antal til Stede, iblandt hvilke vi nævner vor alderstegne Soster Pauline Nordstrøm.

Herefter blev de medbragte Forfriskninger serveret. Slutningsnummeret var »Skærsommersangen«, sunget af Fødselsdagsbarnet og Miss Elvira Andersen. Der sluttedes med Bon af Ældste C. F. Olsen, Hyrum, hvorefter man begav sig hjem.

TALF AF RRÆS. GRANT.

(Fortsat fra Side 7.)

Jeg kan underskrive hvert Ord, der er sagt om de hawaiske Folks Gæstfrihed. Det glæder mig, at omtrent en Trediedel af alle Indbyggerne er Medlemmer af Kirken. Der er kun 35,000 Havanesere, og af dem tilhorer mere end 11,000 vor Kirke. Jeg glæder mig ved de vidunderlige Resultater, vore Missionærer har naaet i det Land med at bringe saa mange af Fader Lehis Efterkommere til Kundskab om det guddommelige Værk, i hvilket baade I og jeg medvirker.

Torsdagen efter Indvielsen var jeg indbudt til at tale i »Rotary Club«, og da der i Honolulu bor en af mine bedste Venners Svigerson, en af mine næreste, kæreste og sandeste Venner uden for De sidste Dages Hellige, Oberst Alexander G. Howe, og da baade Obersten og hans Hustru dode her, tilskyndedes jeg til at anvende Halvdelen af de 30 Minutter, der var mig tilstaaet, til at yde min Hyldest til min kære afdøde Ven Oberst Alexander G. Howe.

Jeg ønsker at gore Folkene her opmærksom paa, at aldrig har jeg i nogen By, som jeg har besøgt, modtaget en saa hjertelig Velkomst af Folk, som ikke deler vor Tro, som jeg og mit Sel-

skab modtog af de engelsktalende Folk paa Honolulu. Da jeg vendte tilbage til San Francisco og omtalte det der, sagde en af mine »Forsikrings«-Venner og en anden af mine »Bank«-Venner: »Naturligvis, de gode Folk paa Hawai gør Forretning med deres Gæstfrihed. De behandler alle Mennesker som Prinser, saa at enhver, som har været der een Gang, ønsker at vende tilbage dertil.«

»Javel — sagde jeg — jeg er een af dem. Jeg ønsker at vende tilbage. Jeg ønsker, at alle i min Familie en Gang maa faa Lejlighed til at besøge denne smukke Plet og komme i Berøring med de udmærkede, nephitiske og lamanitiske Folk og med de gæstfrie engelsktalende Folk paa disse Øer.«

Jeg forstaar, at i tidligere Dage, da Broder Nebeker og Broder Hammond købte Laie Plantagen for 14 eller 16 Tusinde Dollars, blev det betragtet som en Bortødslen af Penge. Jeg tror, at Plantagen nu kunde fældes og sælges i smaa Partier og maaske indbringe en halv Million Dollars, saa den Inspiration, de gode Brødre modtog, da de købte dette Sted, var alright.

Som et koldblodigt financielt Foretagende betragtet, har det vist sig at være første Klasses, for ikke at tale om det Faktum, at Templet er bygget der, hvilket uden Tvivl var en Opfyldelse af Herrens Inspiration til hans Tjener Brigham Young. Det synes for Aar tilbage, da Broder W. W. Cluff arbejdede der som Missionær, at Profeten Brigham Young viste sig for ham i en Drøm og lovede, at Templet skulde blive rejst der.

I tidligere Dage havde Profeten Brigham Young, som det meddeles i den Artikel i »Improvement Era«, jeg med Interesse læste i Morges, et Syn, i hvilket han saa de Templer, der vilde blive bygget. Der oplyses i den, at Brigham Young, efter at han kom hertil og ordnede Bygningen af Templet paa dette Sted, forudsagde, at den Tid vilde komme, da der vilde blive opført andre Templer med eet Taarn i Midten. Denne og andre Ejendommeligheder ved det hawainesiske Tempel beskrives i en Artikel af Broder Pope, Bygningens Arkitektur, som denne afskrev efter en Artikel af Dr. John A. Widtsoe.

To af de Sange, vi har sunget i Dag, viser hen til vor Forløser — Forløseren af Israel, Guds Udvalgte, Menneskenes Frelser. Vi vil ikke indrømme, at den 25. December er hans Fødselsdag, men vi fejrer den alligevel, og Frelserens Aand, Kærlighedens, Medfølelsens og Godgørenhedens Aand, — ikke at gøre godt med nogle Dollars, men at give sig selv, vil føles af enhver, som har levende Tro paa Jesus Kristus.

Om et Par Dage er det Profeten Joseph Smiths Fødselsdag. Vi har hørt »Seeren« blive sunget, og Ordene til den blev skrevet af Præsident John Taylor. Jeg ønsker nu at læse noget for eder om Profeten fra William W. Phelps' Pen. (Se sidste Side).

I Dag er Profetens Indflydelse mægtigere over den hele Verden, ja, hundrede Gange mægtigere end den var den Dag, han blev myrdet, og Jesu Kristi Evangeliums Vækst fra den Dag,

da han led sin Martyrdod, har været fremad, fremad, opad og opad, og der findes ikke den Magt, som kan hindre dette Værk i dets Fremgang. »Hvor længe kan rindende Vand forblive urent, hvilken Magt kan holde Himlene tilbage. Lige saa vel kunde Mennesket udstrække sin svage Arm for at standse Missourifloden i dens fastsatte Lob, som at hindre den Almægtige fra at udgyde Kundskab fra Himlen paa de Sidste Dages Helliges Hoveder.«

Denne Kundskab fra Himlen er tiltaget fra den Dag, da Drengen Joseph Smith talte med Gud vor Fader og Jesus Kristus, og tre Aar senere, da han talte med Engelen, og fra den Dag, da Mormons Bog blev oversat ved Guds Gave og Kraft, og fra den Dag, da Jesu Kristi Kirke blev organiseret, og fra den Dag, da Profeten og Patriarken blev dræbt, og fra den Dag indtil nu har der aldrig været en Time, hvor Kirken ikke er gaaet fremad, fremad, og den vil vokse og trives, fordi den i sig bærer Plannen til Liv og Frelse: »Jesu Kristi Evangelium, som Verden kalder »Mormonismen«.

AF PRÆS. JOHN. TAYLOR.

Priser Profeten, som skued Jehova,
Jesus har salvet den herlige Seer,
Aabnet blev Tidernes Fyldes Husholdning,
Det, som blev talet, paa Jorden nu sker.

Kor:

Hil dig, du Seer, thi din Gud dig hjemkaldte.
Bodler og Ransmænd ej haane dig mer,
Endnu du virker for lidende Brodre,
Doden ej binder dig, elskede Seer.

Signer hans Minde! Han faldt som en Martyr,
Vandt sig en Plads i Forloserens Favn,
Længe hans Blod Illinois skal besudle,
Hæder og Ære fremhæve hans Navn.

Stor er hans Vælde, hans Præstedom varigt,
Evigt og altid han Noglerne har;
Ædel og tro han Guds Rige vil arve,
Naar blandt Martyrer sin Krone han faar.

Offer og Lydighed Palmen ham bringer,
Blodstængte Verden, i Hast dig omvendt!
Vaagn af din Dvale, din Brode maa sones,
Alle skal se Broder Joseph igen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).